

Cambres pròpies | Eva Armisen & Eva Piquer | Actualitzat el 26/11/2019 a les 20:24

A quin contenidor va

La tristesa ja ve sola quan li dona la gana, no cal convidar-la

Eva Armisén

Que a quin contenidor va la culpa, pregunta algú a les xarxes. Al de residus tòxics, sens dubte, responc. Me'n sé la resposta però suspenc l'examen pràctic: carrego tones de culpa sense gosar llençar-les. Si mai ho fes, em sentiria culpable d'haver-me'n alliberat.

L'altre dia vaig abocar a la brossa unes sabates noves. Me les havia comprat per gastar-ne les soles en un futur que va quedar a mig fer. A l'hora de l'insomni, em va disparar ràfegues d'insults una colla de gent descalça i furiosa. Jo al·legava que les sabates per estrenar eren incòmodes i de taló alt, i ells m'empaitaven amb cames fetes rodes. Riu-te'n dels dibuixos animats.

No hauria pogut regalar les sabates perquè duïen la tristesa incorporada. La tristesa ja ve sola quan li dona la gana, no cal convidar-la. La tristesa se't planta a casa, enfanga el parquet, abaixa les persianes del menjador, et deixa sense aigua calenta, et roba el nòrdic i se't fot la xocolata.

Avui he recuperat l'abric que em va fer de manta durant tantes nits de cadira reclinable. Pensava que també acabaria en un contenidor, castigat per dur-me records del pou (i que després em perseguïren fantasmes en cos de camisa). Però me l'he posat i m'ha abraçat com llavors, quan s'esforçava en va per espantar un fred immortal. M'ha abraçat com fa temps que no, com fa temps que ningú.

I he sabut, amb una certesa d'aquelles, que l'abric de quadres no el llençaré mai.

Eva Piquer